

ято висеше при неж на дуварътъ, прекръсти си ръцѣтъ и рече съ още по слабъ, готово неразумителенъ гласъ: »Споредъ както си Ты мой Спасителю душата си въ ръцѣтъ на твоѣтъ Отець препоръчилъ, тѣй препоръчвамъ и азъ моята душа въ твойтъ ръцѣ.« Послѣ това мълкна—пожытя—очытъ ѝ ся затвориха—умрѣ.—Ружица бѣше отъ жалость недвижима. Милорадъ съ сълзы на очытъ рече: Тя е живѣла и умрѣла като свята! Тя е побѣдила. Боже приеми и насъ иѣкоги тѣй мирно и тихо при себѣ си, и съедини насъ тамъ пакъ заедно!«

Жалостъта на добрыѣтъ Милорадъ, и Ружицината печаль, была е неописана. Сычкыѣтъ предѣлъ на около жалилъ е съ тѣхъ. Честныя духовникъ погребатѣлото, и захвана на безбройныѣтъ народъ, който ся бѣше при погребеніето събралъ да говори. Общо плаканіе испълни въздухътъ тѣй, дѣто рѣчытъ на Духовника не сж могли да ся разумѣѣтъ. Той ся самъ бѣше покрилъ въ сълзы, и махаше съ ръцѣтъ си да престанътъ, и неможаше вече нищо, освѣнь туй да изговори: »Дѣто сълзы тѣй хубаво говорятъ, тамъ азъ трѣба да мълча! тѣй живѣйме на ще ся и на нашыѣтъ гробъ сълзы отъ благодарности да ся проливать.

РУЖИЦА ПОМАГА НА БАЩА СИ.

Милорадъ бѣше отишелъ пакъ на бой, нѣ една есенъ рано доди той въ дворътъ си; ами въ десната ръка тежко ранѣнъ. Ружица ся твърдѣ уплаши, и